

FLODVÅGEN

av Anne Rooney

Översättning Maria Holst

Hegas

Kapitel 1

Långt där nere var vattnet mörkt och vilt. Danny svingade sig upp på räcket som löpte längs däcket. Skulle han dyka eller bara hoppa i? Tankbåten tog sig lätt fram genom vågorna. Till höger om honom lyste några avlägsna ljus. Det var Englands sydkust. Framför sig kunde han se de första polisbåtarna som svarta skuggor i mörkret. Dannys nakna tår grep runt det kalla metallräcket, som var halt av havsvatten. Han tog tag i den övre delen med händerna och vred sedan på sig så att han tittade ut

över vattnet. Han var tvungen att försöka ta sig så långt ifrån båten som möjligt för att inte sugas ner under vattnet. Efter ett djupt andetag kastade han sig ut från båten.

Det kalla vattnet kändes som en örfil och fick honom att tappa andan. Det var inte alls som det varma havet där hemma, där han i flera månader hade övat inför det här ögonblicket. Det här gjorde ont i hela kroppen. Med hopknipna käkar började han simma. Han kastades upp och ner av vågorna. Det skulle ta ett par timmar att nå fram till de där ljusen på stranden. Sedan skulle han vara tvungen att styra åt vänster, så att han kom i land där det inte fanns ljus eller människor. Han hade tittat på kartor på internet.

Tryckta kartor stämde inte längre med verkligheten. Kustlinjen flyttade sig så snabbt. Sedan 2015, när allting hade börjat gå fel, hade många kustlinjer förändrats. Även här åts delar av kusten upp av det stigande havet. Hur länge skulle England klara sig?

Danny visste vart han var på väg. Han hade valt en plats där det var grunt. Han hade tittat på satellitbilderna på tankbåtens kommandobrygga samma morgon, så han visste att stranden fanns kvar. Där kunde han gå i land och hålla sig gömd tills solen gick upp. Om det var varmt skulle hans kläder kanske till och med torka. Sedan skulle han ta sig in till staden. Och efter det? Det visste han inte. Han måste hitta någonstans att sova och få lite mat.

Kapitel 2

Han kunde planera det hela medan han simmade. Det var gott om tid.

Bakom honom försvann tankbåten i mörkret. Ingen hade sett honom hoppa. Ingen hade ropat man överbord, och inga pistolskott hade hörts. Ner med huvudet och simma. Nu var han på väg.

Det var första gången som vattnet kom upp genom marken. Det bubblade fram där Kevins fötter landade i gräset. Snabbt fylldes groparna efter dubbarna med vatten, och sedan hela fotspåren. Fotbollsskorna klafsade när han sprang. Skorna sögs fast i den våta marken.

Nästan samtidigt som han la märke till vattnet fick han syn på killen. Den långa, smala, mörke killen som stod bland träden. Han såg ut som en skugga. Kevin tyckte att han var vacker på något sätt. Det var något